

Lovforslaget og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg A. Sp. 4415) samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Dyrtidshjælp til Invalider og disses Enker.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4547).

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke foretages i dette Møde, men hvis der ikke fremkommer Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes under Forhandling.

J. C. Christensen: Da vi behandlede et Lovforslag om Dyrtidshjælp til visse Pensionister, blev der af mit Parti lige- som ogsaa af Socialdemokraterne udtalt Ønske om, at man i disse vanskelige Tider ogsaa vilde komme Invaliderne til Hjælp. Det Lovforslag, som her foreligger, er en Imødekommen af dette Ønske, og for saa vidt kan jeg kun udtale vor Tilfredshed med, at det er fremkommet. Der er imidlertid et Par Spørgsmaal, som vi ønsker at fremsætte ved denne Lejlighed.

For det første vil jeg gerne have Rede paa, om Lovforslaget gælder samtlige Invalider, ogsaa de saakaldte Fredsinvalider. Det gaar jeg for øvrigt ud fra, at det gør. Jeg ser ikke, at der i Lovforslagets Tekst er noget, som kunde undtage disse Fredsinvalider. Det skulde da være, om man vilde lægge en særlig Betydning ind i Ordet „Invalid“. Det antager jeg ikke, man vil, men jeg ønsker dog, at Ministeren eventuelt vil bekræfte den Opfattelse, vi har, at Lovforslaget omfatter samtlige Invalider, baade Krigs- og Fredsinvalider, og deres eventuelle Enker.

Men dernæst er der et andet Spørgsmaal, jeg ønsker ved denne Lejlighed at drage ind under Forhandlingen, og det er det Spørgsmaal, om § 2 er nødvendig.

Denne Paragraf gaar jo ud paa, at den samme Person ikke kan oppebære Dyrtidshjælp baade efter nærværende Lov og efter Loven om Dyrtidshjælp for visse Pensionister, men at enhver vedkommende er berettiget til at faa Dyrtidshjælpen fastsat efter den af de to Love, hvorved han opnaar det største Beløb. Jeg synes ikke, at denne Paragraf er nødvendig. En Invalid som saadan faar jo ikke Dyrtidshjælp efter den Lov, vi har vedtaget om Dyrtidshjælp til visse Pensionister. Hvis han faar det, er det kun, fordi han har faaet Pension efter sin Tjenestetid og Tjenestegrad, altsaa f. Eks. som Underofficer, men efter den vedtagne Lov kan han ikke faa Dyrtidshjælp, naar hans Pension er 1,000 Kr. eller derover. Det bliver altsaa meget smaa Beløb, her bliver Tale om, og naar man nu bestemmer, at vedkommende ikke kan faa Dyrtidshjælp efter begge disse Love, vil det sige, at der i den samlede Dyrtidshjælp, han ellers kunde have faaet, fradrages den Hjælp, han kan faa efter den af disse Love, der giver ham mindst. Jeg synes, det er meget smaat, og jeg kan ikke forstaa, at det er nødvendigt at være saa nøjeregnende. Folk, som sidder med en Pension, der er mindre end 1,000 Kr., synes jeg godt, man kunde lade faa de 20 pCts Tillæg til Invalideunderstøttelsen. Jeg vil gerne høre Ministerens Mening derom.

Endelig rejser der sig det for os største Spørgsmaal, nemlig om det ikke var rimeligt i Stedet for Dyrtidshjælp til Invalider, baade Krigs- og Fredsinvalider, at give en varig Forhøjelse af Invalideunderstøttelserne. Det vilde vi langt hellere. Vore Invalideunderstøttelser er til visse ikke store. De er blevet forhøjet, sidst i 1897 med 25 pCt., men de er ikke store. Den største Invalideunderstøttelse, der gives, de 25 pCt. Tillæg fra 1897 medregnet, til en Invalid i første Afdeling, kan naa op til 875 Kr., men saa maa den vedkommende ogsaa være helt ude af Stand til at hjælpe sig selv. Forhøjelsen i 1897 blev af Ministeren begrundet ved, at Krigsinvaliderne var blevet betydelig ældre, end den Gang Understøttelsernes Størrelse oprindeligt fastsattes, og at Priserne paa Livsfornødenheder havde været stadig stigende. Men de samme to Grunde kan i endnu højere Grad paaberaabes nu, baade er de egentlige Krigsinvalider blevet betydeligt ældre, og Livsfornødenhederne er steget stærkt i Pris. Der vilde derfor efter vort Skøn være god Mening i, at man gik til en varig